

Pethes Mária

A táj
kristályszerkezete

Pethes Mária

A táj kristályszerkezete

Pethes Mária

A TÁJ
KRISTÁLYSZERKEZETE

alkoTÓház
2010

A borító Szigeti Szabó János festményének
felhasználásával készült

© Pethes Mária, 2010

ISBN 978-963-88142-4-1

Kiadja: alkoTÓház

Felelős kiadó: Tóth Katalin

Fotó: Nyári Gyula

Borító terv és tördelés: Gembela Zsolt

Nyomdai munkák: Robinco Kft.

Felelős vezető: Kecskeméthy Péter

*„Egy ember sem uralkodhatik a szélen, hogy feltartsa a szelet;
és semmi hatalmasság nincs a halálnak napja felett, és az
ütközetben senkit el nem bocsátanak; és a gonoszság nem
szabadítja meg azt, a ki azzal él.”*

Prédikátorok könyve, 8/8.

A GYŰLÖLET TARTÓSSÁGA

– *Szigeti Szabó János festményére*

Amióta ember él a földön az irigység
és a gyűlölet hangfogót szuszakol
az énekesmadarak torkába

végigcsúszik a tájon a fájdalom
s akár fertelmes csiga
nyálát maga után húzza
hogy kitörölhetetlen búcsúzásokból
keresztet ácsoljon
és jó mélyre szúrja a szívembe

Röpképtelen madár
csőrömben a bizonyosságot hozom
Vigyétek
és hagyjatok
Nem tudtok rávenni
hogy körmenetben allelujázzam
bárki elpusztításának napját

*

Emlékszem
csupán a lábfejét láttam
Nyoma sem volt rajta az illatos olajnak

A konyhában hagyott mosdótál aljára
aranyló porszemek ültek
kockák táncoltak a keresztfa árnyékában
és egy törpe kezében
aki okvetlenül óriás akart lenni
megvillant a beteljesülés

Nem bírtam felemelni fejem
mert ennél nagyobb szégyent
elviselni már nem volt jogom
Tarkóm közepébe
mint a közös ítélet első köve
becsapódott egy vércsepp

A HARMADIK UTCÁN JOBBRA

Ötletszerűen sétált a légkondicionáló lombok alatt, eredeti indiai muszlinruhában. Azért vette, hogy kicsit még élvezhesse, ha utána fordulnak nők és férfiak. De a lehúzott redőnyök mögül egyes-egyedül az üveges szemű ablakok leskeltek, ő mégis érezte a bőrébe szivárgó tekintetet, hallotta a gerincén fuvolázó ujjakat, amint egy apró görbületen tétováznak, akár a percek felett zökkenő óramutatók. Befordult a harmadik utcán jobbra. A homályban pillantása villant, mint egy filézőkés. Nem faggatóztak a fák: szeretsz-e még.

A SZABADSÁG HÍDJAI

Meddig marad miénk a Szabadság
két városrészt összekötő hídja
Vajon mikor keríti ki találomra
és milyen érdek az emberi jogok
harminc cikkelyéből a kegyetlenséget

Ki tudná megmondani meddig
hajszolják hidegvérű szelek
a tisztességet és melyik
kietlen mezőig kell visszavonulni
hogyan mások maradéka felett
vicsorgók helyett választásunkhoz
ragaszkodó élőlényekké váljunk

Tényleg az a jussa a sóvár madárnak
hogyan egy székellykapu ágában
leljen végső nyughelyet magának
amikor az áldás-békességet
ónos eső helyettesíti

Mivel lehet lecsendesíteni
a kisemmizett erdőket
ha ágaskodó fáik megindulnak
és azzal a tudattal rohanják le
a mélységet
hogyan nekik már mindegy
mert a holttestüket felemésztő földön
kívül úgy sincs veszteni valójuk

A TÁJ SZERKEZETE

Leszentül a Nap
Arizonai vörös völgy
totemszikláí a felhők
Kiirtott indiánszelek
kísértetei rikoltoznak

A táj szerkezete üledékes

Egymásra rakódnak
históriás tettek törmelékei
s ahogy madárfaunák
veszélyeztetett faja a partifecske
folyók leszakadó homokfalába
fészkel a Szabadság
Nincs a világon annyi vagon
amiben deportálhatnák
Nem lehet kivégezni
mert minden sortűz előtt
duplikálja magát

Mint fontos szemtanúját
felméri a Tó az eget
Barna barokk fakeretben hiányzó kép:
egyhangú szürke aszfalt alatt
laposkúszásban az élettér

Napok óta szélvészordák gyalulják
a táj széttárt domborzatát
Vissza kell rajzolni a bűvópatakokat
Vércsék rívásától visszhangos völgyeket
mert ez a kor a bitangokat szaporítja
Ennyi gyalázat lemosásához
özönvízszerű illyési *Esők* kellenek

Pedig az ember nem könnyörtelen
csupán önmagához
de elfertőződik a gonoszság bacilusától
és a galád magának mindig megbocsát
hiszen erkölcstelen és jólét kényeztet

Hány kirakós játékot kell megfejteni
hogy összeálljon egy élhető világ

Becsukott földrajzi atlasz a táj
jöllehet aluszékony vulkáni dombok
présházában forrnak már az új borok

A VILÁG TÉRKÉPE

Amikor kiléptem
a fájdalom börtönéből
hogyan elfoglaljak
egy sokkal tágasabb zárkát
a szabadságét
hátrálni kezdtek az optikailag
becsapott fákkal a vasútállomások
egyre kisebbek lettek a forgalmisták
míg végül a napégette földbe vesztek
amiből arcod kiemelkedett

Már nem láttam
a fölém tornyosuló hajnali eget
az összevissza homályba kerengő
csillagokkal űrültek házának
és kis forradalmaim úgy hunytak ki
mint úttörőtáborok tüzei
Csak a Mellékdalt dúdoltam
hogyan véletlenül se máshoz
hanem hozzád vigyen a vonat
arcod barázdájába fonódjon
simító tenyerem Vénuszdombjából
az életerős gyökér

Hallottam szíved kútjából
visszhangozni a folyton-folyvást
felcsendülő kérdést:
Van itt valaki
Füvek szitárhúrjait pengette
valami idegen országból érkező
mesterkélt misztrál
de ellenálltam a portyázó porfellegeknek

háborítatlan érzések ülepedtek bennem
hétfő és kedd között

S hogy jó előre tudd
mire számíthatsz
megérkezésemkor minden korty lélegzet
felét szádba csókoltam
Te válaszul
elém nyújtottad michelangelói kézfejed
és megláttam rajta a halványan
előtörő barna májfoltokból
a világ térképét

JÓZSEF ATTILA VILÁGSEB

Hallom

mostanában nem lehet
órát igazítani a vonatokhoz
Bezzeg az én időmben
a tizenkettőnyolcvannégyes
halál pontosan vontatta
megterhelt acélkerekeit
szalmaláng-létem fellobbanó ívfényébe
hogy még egyszer utoljára
belém vakuljon a világ

Még láttam a szárszói hársfák
levele hátán végigfutott valamiféle
koituszos remegés és a sínek közé kerített
csikófüvek hangosan nyerítettek
amint elgörgő testem után
fektükből feltápáskodtak
Aztán sötétkék szodalitkővé vált az ég
és pillantásomat fekete-fehér
zárványba zárta

Hallom

ötször temetettek
ide-oda hurcolásztatok
ha egyáltalán maradéktalanul összeszedtetek
Hagytatok volna ott
szerelem-villámcsapástól agyon ütötten
A fene sem akarta
hogy szánakozó újsághírben
legyen téma leszakadt jobb karom

Nekrológok főszereplője sem akartam lenni
és nem álтам el tanulmányaitoktól
amikben kedvetekre boncolgattatok
majd nevem zászlaja alatt
úgy vonultatok be az irodalomtörténetbe
hogy még csak nem is kapizsgáltatok
ki vagyok

Hallom volt idő
mikor a falon szépen szóló jelmondat lettem
pampampam *ahogy a csillag megy az égen*
de lefelejtettétek töredékem másik sorát
pedig csupán azt kellett volna
kiplakátolnotok mert a ti disznóitok
sem ájulós típusok

Aztán betiltottatok
és a rólam elnevezett utcák
tábláinak lecserélését javasolta
egyik választott honatyátok
Mindenféleképpen kikiáltottatok
pedig én nem akartam mást
mint hogy szeressetek
és megértsétek miről beszélek
Ezt továbbra is gyakoroljátok
Rajta induljátok
közelebb a könyvekhez
közelebb Istenhez
közelebb a Hazához
közelebb az Emberhez

Én a Mindenséghez mértem magam
nektek elég lenne ha költőitek
szava lehetne mérték

Akkor ők is ehetnének
Ihatnának ölelhetnének
Aludhatnának és kevesebben terítenék
szívüket a folyton késlekedő vonatok elé
fénylő párhuzamosokra
amik – ha igaz –
a véges végtelenben találkoznak

AKUSZTIKUS GONDOLATJELEK

– Szabó Csilláért

Két szó közé rekedt
Akusztikus gondolatjel fekszel az ágyon
A vízszintes idő összetereli a részleteket
Minden a helyére kerül
A fájdalom a csönddel elvegyül
Ma még új bekezdés valamennyi reggel
Ablakodra fénySOROMPÓT enged a Nap
Ragyogva áradsz a kertbe
Beléd kapaszkodik a szépreményű jövővel
Áldott barackfa és Isten csuklójáról
Lehull a hematitkő karkötő-éjszaka
Szelíd nyájban bárányszerű békétnek
Pásztor szél terelget faleveleket
Ég és föld zárójele között némán fekszel
És azokra gondolsz akik elhagytak
Ahogy a sötétség ezt a reggelt
Rád dermed a vakrémület
Kinek a testét vetik és milyen partra
Az áporodott szagú álmok
És lesz-e még part és lesz aki megírja
ha már kezded a jótékony föld lehelgeti

ALTATÓDALOK KEREKESZÉKE

árnyék koppan a tárgyak felületén
halántékhoz szorított pisztoly az éj
elpuskázott mutatvány

emlékek gémeskútján csörög
a rabláncra vert vödör
aztán elmerül
ki tudja mit hoz fel a mélyből
kinek az arcát fordítja ellened
inkább magad emeled a víz a part az ég
aranyháromszögében álló fa hegyét
s törként szorítod szívedre
nehogy más tehesse
meggyónod minden vétkeket
és arcod belemosod
anyád szenteltvíz-könnyébe

az éjszakában altatódalok
kerekeszéke nyikorog
csontjaid ropogtatja a fájdalom
rád fenik villámfogsorukat a csillagok
az ég homorú optikai lencse
Isten látásán már nem segít
hármát üt az óra
rád csukódnak paplanok párnák síremlékei
anyád szívéből virágszirmok habzanak
decemberi sötétben fürdenek
a térkép nélkül maradt hajnalok

AMÍG TÁVOL VAGY

Valami jóvátehetetlen eseményt
jövendölnek a felhők
Sötéten gyülekeznek
ahogyan virrasztóba fekete fejkendős
öregasszonyok
Gyógyíthatatlan seb leheletét
hordja bukszusokról a szél
és még jobban egymásra dőlnek
a fasorban a fák
mert nélküled ők is olyan árvák
mint a cet bordarácsai közé börtönzött Jónás

Amíg távol vagy egyre közeledem
a vonat ablakán feledem arcvonásom
Tudom rátalálsz
nem hagyod szó nélkül árválkodni
és ráteszed óvó tenyered
hogy felmelegítsd ha túlságosan lehűlt
a személytelenség régiójába süppedt
utasok között

Ha megérkezem
mint jószívű idegen
karon fogom a vak időt és átúszom
vele az úttestre feszülő zebracsíkok
festékszagú gőzén a túloldalra
Aztán csak várlak
piros lámpákkal holtpontra juttatott
percekben az épület előtt
Nézegetem a tócsa vizében
lebegő gilisztát
tisztára olyan
mint a te elázott barna cipőfűződ

ARCVONALAK

A halál gyaluja acélbetétes
Lesimít minden érzelmet
Dühöt mosolyt kint egyaránt
Lecsupaszítja az arc vonalát

Ismétel az ősz
Madarőr kabátot csonkoló szél fordul be a sarkon
A köd tornyokat emel az út végén
Sóhajom használja habarcs gyanánt
Leomlik valamennyi légvár

Esők állóvizében vörösnek látszik
Őszbe csavarodó hajam
Megköveznek a gesztenyefák
Pedig hűséges vagyok
Hozzád szaladok most is
Az utolsó rózsáról félretett szirmokat hozom
Hogy tövises szára sebet ne ejthessen ujjadon
Igyekszem
Ott vagyok nálad nemsokára

*

Ki tudja hányadik eszméletlenség vetette ki újra
Csontozókés élű profilod
A fertőtlenítő szagú valóság partjára
Könnyű lettél mint a fecske röpte
Csontjaid zuhanások zúzták össze
Meg sem ölelhettelek
Óvatosan melléd feküdtem
Te majdnem
Én teljesen halott -

Még érdemes küzdened jövőre is lesz nyár
Kifaragja rózsák carrarai-márvány lépcsőit
Dalolva gyűjtjük be a szirmokat
És együtt főzünk illatos dulcsácát

Ó milyen régen
Már csak vérem hordja kalácsod édesét
Felhalmaztam és keringetem magamban
Karamellizált vaniliás cukor ízű csóкодat
Hogyha arcvonásod emléke kiöregedne belőlem
Amíg élek velem maradj

*

A kert fölött légköri frontok
Csorba lombok recézik a fényt
Vadszőlőlevélbe törli az est hideg pengéjét

A világban új határokat ír a gyűlölet
Derűs arcodból barikádot emelek
Elférünk mögötte mindannyian
Unokád és születendő lánya
Aki sosem emlékezhet a dédanyjára
Párommal kamrát építünk és egy esetleges ostrom
idején
Könnyeid gyémántlövedékét töltjük fegyverünkbe
Az Isten legyen kegyes ahhoz
Aki ellenünk tör
Te is így akarnád

ÁTTŰNÉSEK

Keringek a táj érrendszerében
Beszivárgok a kert kéjesen
elterülő földjébe
Felisznak bágyadt füvek
Csorba kardélükön
angyalkönnycsepp legördülök
hogy megmentő korty legyen
egy kifulladt hangyának

Madarak torkában
kivételes trilla fakadok
Fészkükbe hordott árvalányhaj vagyok
Dajkafelhők mellét dagasztom
ahogy anyjától elszakított
macskakölyök a párnát
hogy megőrizzem
az érintkezés folytonosságát

Egy vagyok a legtisztább dolgokkal
Szűz hóval hintem be lábad nyomát
hogy a fájdalmas emlékek
ne találjanak el hozzád
és a Tó felől hirtelen támadó széllel
felöklelem a jókedved ellen
hadba verődő híreket
mert amikor mosolyod tengerén
megbízhatóan ring ajkad bárkája
még jobban szeretlek

FOHÁSZ AZ ÉV ELSŐ NAPJÁN

Ments meg, Uram minket az irigységtől.
Világosítsd meg értelmünket, hadd
legyünk bölcsek, mint a téged köszöntő
Három Királyok. Legyünk mindannyian
Boldizsárok, így eszünkbe se jutna
mások fölé helyezni magunkat.
Úgy add szívünkbe az emberséget,
miképpen kéretlenül méred ránk csapásaidat.
Ha azokra méltók vagyunk, bízz bennünk,
egyszer talán megértjük, hogy nem csapdát
kell állítani a jószándék köveiből.
Engedd, hogy örülni tudjunk a fontos
részleteknek,
és mindannyian megtapasztalhassuk az adás
örömét.
Hagyd meg nekünk a derűt,
hogy gyötrelmeinket elviseljük, és a reményt,
amivel minden körülmények között
tettre készek leszünk.
Kérünk Téged, hallgass meg minket,
és mert újra jönnek a hét szűk esztendőik,
vezesd hozzánk Szövetségesünket,
akivel a rosszban osztozhatunk.
Szétszórt népünkben kovácsolj nemzetet,
És adj igaz szavakat a szánkba, hogy itt a
földön virradjon ránk a te Atyád országa.

CSONTRA VETKÖZTEM

Íme itt látható
mennyre bárkihez hasonló
és mégis milyen
egyedi forma vagyok

Ritkuló szövetem alól
előhívott megtartóm:
fekete filmen bizarr fehér váz
Íme bizonyítottan gerinces vagyok

Ugyan a rám nehézkedések miatt a csigolyák
távolsága között csökkenés tapasztalható
és az oszlopvégi zsiráfnyakon
degeneratív spondilozis
Égbekiáltóan rémes diagnózis
Pedig mindez csupán az öregedés
természetes velejárója
Vigaszom hogy ez kevésbé döbbenetes
mint a tükörképemen
naponta felfedezett újabb torzulások

A felvételen szemem helyén
mint viseltes pesti ház falán
szabadságharcos lövések nyoma
két fekete bemélyedés

Csontra vetkőztem
hogy látva lássatok
De ne úgy nézzetek rám
mint nem kívánt gyerekre
akihez mostoha sorsa
a csodával karöltve csupán

kísérletezni szegődött
Nahát hasonlítok Rézire
aki az iskolai szertárban lakott
Csak kicsit előbb vagyok

Amúgy bebiztosítottam magam
mint jó turista a szökőkútnál
hogyan visszatérjek
Anyám felvizesedett mellkasába
dobtam egy színezüst érmet
amin a Szűzanya volt

DOMESZTIKÁCIÓ

Ki mond verset a lehajló lombnak
hogy láthatatlanná tegye a célkeresztbe
fogott vad áramvonalas testét
Ki álcázza élettelen szobornak
hogy legalább esélye legyen
túlélni a hordába verődött gyűlöletet

Ki menti fel a húsba vágyakozó golyókat
Ki altatja el az elárvult bölcsőben ringatott bosszút
Kinek a mellére borul a túlélő
Ki vezeti oltárhoz a megnyomorított arcú leányt
Ki szelídíti meg az olyan országot
ahol a biztonságot és az igazságot csak álmodni lehet
és ki teszi fel a kérdést: Vajon marad elég állat
a szabad vadont áldani

Ezüstfenyő kék tűin pille piheg
Szárnyát a kivilágított mindörökké rebbenti meg
De ki aggódik a lakatlan gubókért
Ki tiltakozik a lesben álló kannibál percek miatt
és kiben lesz elég kurázsi óva inteni
a neonkígyóval ölelt utcátáblára
ami éppen az elmúlásba vezető utat jelzi
és semmi köze nincs a végtelenhez

TÚLPARTOK DRAPÉRIÁJA

véget nem érő égi némajáték
derengő Vízöntő-csillagkép
Isten titkokra zárja az üdvösség
sötétkék bársonyfüggönyét

meghajlás nélkül távoznak a közreműködők
a vastaps elmarad
gondosan szerkesztett forgatókönyvből
savas pára oldja a tintát és a valóság sebészkeése csipkézi
jelmezek pelenkaöltéssel szegett szegélyét
rádöbbenek minél közelebb hiszem magam
annál távolabb kerülök az elnéptelenedett játszóterektől
csak a gyógyszeradagoló zörget különös hangeffekteket

ha már nem vagyok kit izgat kié a főszerep

vitorlázó albatrosszá változom
hadd mumifikálódjon bennem a homo volans-vetélkedés
nem érdekel az sem
ha senki nem emlékszik nevemre
csakazértis függeszkeдем
élettel-halállal sáfarkodó csendekeken

légörvényben szálldosó pitypangmagonc
rám fröccsen az alkony kiömlő vére
halottas szobák gazdagon
redőzött selyemdrapériái közé tévedek
s amíg a valóság peremét elérem
lelkem az álmok tövises ágán fennakad
magammal viszem egy túlvilági partra
mozdulatlan feltámadásodat

reggel szívem győztes dobbanását
szemem lecsendesített Galileai-tengerét hozom
csókkal végső kiszáradástól fenyegetett
látomásaidat megítatom
ne szólj
csak simítsd ki arcomból
a kétségbe kócolódott hajszálakat
és ne hagyj a vérszomjas kakasszóban

EGYBEFÜGGŐ PUSZTASÁGOK

Falatnyi kenyér
Damasztkendőbe takarva hever
Madárlátta ország

Írd át az egybefüggő pusztaságot
Fogalmazz fölé érhető
emberi nyelven védőszárnyat
Írj kopár ágaira óhajtott fogalmakból
elhessegetett madarainak mentsvárat

Egy ideje már te is tudod
hogy az éjszaka sötét torkából
egyetlen mentesítővonat sem csattog elő
hogy hazavigye a bolyongó szerelmet

Neked kell ösvényt szerkeszteni alá
Súlyos asszociációkkal rögzíteni
Szakadatlan őrten állni a szavak felett
nehogy összekeveredjenek a jámbor magánhangzók
a kátyút törő légkalapács-mássalhangzókkal
Nehogy valaki a jégpáncélba szorított
utat felszórja sóval és az olvadó latyak
sebeket marjon a kor agyonhajsolt szívébe

ELMERÜLÉS

Már nem állsz dermedten
életed beroskadt tárnái felett
hiányok hiányához szoktatni
lélegzetvételed
Mohó rozsda őrli
a kapillárisodban elakadt golyót
míg az utolsó morzsáig elfogy
és a tátongó sebet zokszó nélkül
lezárja a kikelő búzafű hegesztőpákája

Már nem harapsz nyelvedbe
nehogy lelked hasadékaiból
kiszivároгjon az igazság
felriassza az éjszaka madarait
és rémült verdesésük közben
fekete szárnytollaik
beborítsák elcsigázott álmaidat

Mindennap többször megmerítkezel
Szerelmed tekintetének Fekete-tengerében
hogy tisztábban bukkanj fel belőle
mint az útmenti kapellák védőszentjei
és egyetlen sóvárgással öleled
rá magad a végérvényesség tágas
vadvirágszagú rétéjére

ELNÉMÍTOTT KŐ

Kormos csillagok virrasztanak
Valami hiányzik a világból
Minden jó szándékot kihagy magából
Így marad ki belőle a vidék is
Hiányoznak még sokan
de hiánytalanul ott vannak a kevesek

Kezdjük előlről a legelső kézfogást
Csókot ölelést
Éljünk újra régen feledett fogalmakban
Alkossunk újfajta végtelent
aminek szerves részét képezi
az a néhány semmisség
ami nélkül emberként élni nem lehet

Ma még megtartja hátán
az elnémított köveket a Tó hártványja
Úgy ülnek rajta mint ködbe vesző
anyjuk után kémlelő feketefejű bíbicek
De holnap önnön súlyuktól a szabad
strand iszapjában magasodnak
az örökké tiéd feliratú karlánc
és egyéb elhagyott érdekek között

EMIGRÁNS KOTTAFEJEK

Hol kapnak menekültstátuszt
Milyen kavargó légörvények elől álcázzák
szárnyuk alatt a hazavezető térképet
Cikázó villásfarkuk
merre húz kondenzcsíkot

Fekete testük kottafej
Milyen idegen nyelven
surrogó telefonvezetékre
írnak népdalpartitúrát
híres kis Magyarországról

Melyik túlfűtött tavasz
törődik majd a szerelmes öklelésen kívül
az idegenben sohasem fészkelőkkel

Ki állítja meg árválkodó üregek omlását
a homokfalakban
Megvédik-e a különítménybe verődött húséget
a szél szöges futócipője által
nyugalmukból kizökentett porszemek

Kapcsold le sárga lámpádat repcetábla
Ne tántorítsd el a felszabadított légtértől
az időt és irányt vesztett remény hitelezőit

EMLÉKEK DAGERROTÍPIÁI

Pontatlan évszakok
Időzített rügybombák
Az idő visszaszámol
Fabatkát sem érnek
a hó alól felbukkanó
torz tények

Tartalom nélküli beszélgetések
hozzák működésbe a párbeszédet
folytatók arcvonásait

Éppen most hull a semmibe
a hogy vagy kérdésre
válaszul egy grimasz

Kérges a hó
mint szutykos póló
mosás előtt a földön
gondosan különválasztva
a színesre álmodott ruháktól

Ilyenkor annak idején Nagyanyám
udvarán gőzölt az üstben a nagymosás vize
tehetetlen buborékokat
lökődött felszínre a forráspont

Az égről felszívódtak a csillagok
és a Hold kifőzött madeira terítőjét
hogy kemény maradjon
azon mód nedvesen kivasalták
és sublótfiókba hajtogatták az angyalok

Azóta mennyi reményt vetettünk tűzre
és mennyi láng lobbant el pissenés nélkül
hamvába fulladt emlékek dagerrotípiáival

Ki tudná megmondani
hová gurult a Nap cintányérja
Kinek a torkában akadt az utolsó légvétel
ami miatt elnémultak az ünnepet jelző kürtök
és nem menetel a falun végig a rézfúvós zenekar

Rekedt halotti indulóval fizettünk az életünkért
Jó előre letudtuk hátralékainkat
Árnyékká halkított dallamokat
vonszolunk magunkban
vak házsorok díszőrsége előtt

Maradj közelemben
el ne sodorjon a megvadult tömeg
Ha már nem bírom szusszal a tiltakozást
Segíts ajkamra tapasztott száddal
fojtsd belém az élni akarást
ne lázadozzon tovább bennem a törvény

Ne aggódj
A szomorúság nem hal ki e tájon
Életben tartja a megélhetés miatti rettegés
Itt intézményesített kudarc huzata sodorja ki
a papírpénzeket rosszul szigetelt életekből

Ne féltsd az órákat
Jön majd egy jobb mentalista
aki feszesre húzza
mindegyikben a lankadó rugót

Csak takarj le minden
együtt töltött percet
az ég ropogósra vasalt kékfestő vásznával
Hadd hálózzák be
a rányomott szívek cirkalmas vonalai
mint tóban lengő hínár
az elsüllyedt kívánságok szabásmintáit

ÉRZÉKCSALÓDÁS

– *Gabónak, persze hogy neki*

Neked megvallhatom egyedül Te érted:
már nem tudom miért szerettem
azt az embert akinek – mint a vadon nőtt
keserű mandulafavirágnak –
boldogtalan szerelemillata volt

S bár vagy ötujjni magas a homlokom
azt sem tudom miért tévesztettem össze
csapzott sónere vitorlarúdját
az édenkert orchidea erdejével
és mi okból törleszkedtem
megkérgesedett élete törzséhez
szívmagasságban de olyan
gyámoltalan arkifejezéssel nézett
mint menhelyre került kiskutya
Talán éppen ettől tűnt őszintének

Ám aztán kiderült kizárólag azért érkezett
hogy újra útra keljen bennem iszonyú
hasmarsokat gerjesszen így harminc kilótól
megszabadítsa testem nehogy egy felszálláshoz
készülő nehézkes hattyúra hasonlítsak
ha ismét szárnyra kapok

Pedig már az elején gyanítottam
az ő szívében is homok csordogál
akár szegény Jeremia szívében az aranycianidtól
amit azért lélegzett be hogy széles e világon
azon kivételek közé tartozzon
aki nem a szerelemért dobta el az életét

Ma a Nappal együtt
mellemre szentült kedvenc könyvem
- a tiéd volt persze ki másé - és úgy
összezavarodtam mert örökre megválaszolatlan
hogy kolosszális regényedből lengett át
a keserű mandulafa illatával vagy álmomban
én vetítettem az emlékeimben megfeneklett
caravella vitorlázatára a szerencsétlen
boldogtalanságszagú arcát

FUNKCIONÁLIS FÉNYSZOBROK

Látjátok

ma is expresszionista fényeket
teremtek a sötétség helyére
Felkiáltójelekkel rögzítem a szintévesztő fák
feddhetetlen fekete-fehér álmait
hogyha erre jártok felismerjétek az utat
és megszabadíthassátok
törzsükhöz láncolt árnyékaikat

Minden falra ablakot nyitok

hogy ne tudjátok
hol van a kintbent között feszülő határ
Funkcionális fényszobrokat
aggatok a faszor két széléhez
rögzített pókfonál-kábelekre
hogy méltóképpen vehessetek búcsút
a templom előtt kolduló utcalámpától

Bevilágítom fantáziátokat

még akkor is ha közületek valaki megpróbál
reflektorom elé tartott kezéből
formázott vadkutyákkal elriasztani
Nem térek ki előle
csak belefújok a csodasípbá
Hangjától minden hiéna
a lábnyomomban összegyűlt vízhez jár inni

Bestoppolom a kettéhasadt brokátú eget

ami alatt a madarak némasága
a legveszedelmesebb és a hirtelen beállt
éjszakában csupán egy fénynyaláb sugárzik
Messziről felismerem a kereszten függőt

És megszöktetem a tölgyes úton
ahol dicsőítésére
hangos éljenzéssel ég felé dobálják
fejfedőiket a makkok

FUTÓFÉNYEK

Amikor éjszakánként
halottak állnak meg ágyad lábánál,
tekintetük futófényében
megválaszolatlan kérdésekkel,
és úgy érzed, porrá akarják zúzni
márványba vésett törvényeid,
ne feledd, csupán azért veszik magukra
szeretteid arcvonását, hogy megrendítsenek,
és elveszettnek hitt álmaid hazatereljék.

De ha nevükön szólítod őket,
azonnal eltűnnek, és a rémület sikolya
többé nem rettent meg a pirosat, sárgát
vajúdó tulipánt, és a bávatag tócsák
nyugodtan sóhajtozhatnak az úton, mielőtt
felszippanjtja őket a déli harangszó hóhulláma,
pelyhes csibéket nevelhet a várandós barkafa,
keresztet vethetnek a légben a viharfecskék
a szerencsés megérkezésre. Jézus nevében
– mondta Anyád, ha hosszú út után az autó
megállt a célnál. Valamiféle boldog biztonság
oltalmában lebegtél, ahogyan most is,
hétköznapiak fakírágya fölé emelkedsz,
mutatványod elkápráztatja a tudatod
állomásán átrobogó gyorsvonal
ablakából kitekintő vasárnapot.

HAZAKERESÉS

Mindenhol kerestelek
Átlendültem a korlátokon
mint Nadia Comaneci a román tornászlány
de az elemek összejátszottak ellened
Az örökzöld fákra a lábad nyomába sereglett
porszemekből lázas nyár fújt üvegdíszeket
Hiába írták a járdára csigák a neved
Elmosták sietős savas esők
Hasztalan rejtettem fák törzsébe
a hozzád vezető út kódját
Alzheimer-kórosan bámultak rám
Csupán ágaik ringatták a hóba fagyott időt
és szerteszét szóródó leveleikbe
kilakoltatott állatok vertek tanyát
Hulló almák a boldogtalanság bombatölcséreit
teremték és porba rótt kérdéseimre
válasz helyett hangyák halihója érkezett
A körülkerített rétre a napkövető katáng
tengert könnyezett és bokámra bilincset
tetovált a fullánkos csalán
Egyre idegenebb partokra vetett az ábránd
Aztán az Isten megkegyelmezett
Fellobbantotta tekinteted fénycsóvját
Hogy megleljem édes hazámat benned

HŰSÉG

Tiéd a ledöntött falak
összes téglája támaszul
ha mellőled
minden váll elmarad

Tiéd a fészek
iránytű-szalmaszál zizzenése
a szívemre érkező földönfutó kő
mennydörgése
jegenyék díszőrsége

Tiéd a Tó
hullámozó elégiája
földig hajló almafák
szerteguruló mosolygása

Sóhajodba fekszem utoljára
és kilehelem pirosfehérzöld neved

IDŐHAMISÍTÁS

Időhamisítók vagyunk
Nálunk mindennap
Vasárnap van
az áhítat katarzisában
hódolunk a bizalomnak
és tekintetünkben mindig őrzünk
egy darabka parazsat
amivel felgyújtjuk egymás
vérmérsékletét
Megfeledkezünk a bevásárló hodályok
csapnivaló tolakodásairól
a postaládába érkező köznapi érdekekről
és hiába lakoltatnak ki a kultúrából
a tévéműsorok
nekünk csupán a hangja kell
hogy elnyomja elragadtatásunk
időmértékes sikoltásait
nehogy a szomszéd
házon kiütközzön a penész

*

Mi nem halunk bele az álmainkba
mielőtt megszeliük
keresztet vetünk a kenyérre
ahogyan anyáink tették
ráfektetjük a kést sosem élével fölfelé
nehogy az angyalok elvágják rajta talpukat
A szegénység ágyúcsövéből
stifunderből szabunk
minden falatra köpenyt
paradicsomot és paprikát
képzünk a sónak

foglalja el vele magát
ne szóródjon senki sebére

*

A legnagyobb természetességgel
beszélünk halálunkról
mert életünket már precízen feltártuk
ahogyan bombát az éber szakértő
és eltiportuk az időzítőben
intésre emelt ujju óramutatót

*

Hétfőn útnak indítunk a város felé
egy postagalambot
vigye a hírt rengeteg dolgunk van még
s ha valakiben feltámad a demokrácia
akassza fel
a madár gyűrűjére a választ
Kedden mélyaltatásba gajdolunk
minden golyót
nehogy kedvük támadjon elnémítani
egy fekete-fehér szélesvásznú álmod
Szerdán eligazítjuk az eltévedt
magánhangzókat véletlenül
se tudjanak kimondhatóvá tenni
senki emberfia ellen semmilyen fenyegetést
Csütörtökön elnevezzük
a boldogságot egy olyan szóval
amit önkényesen elfoglalhatnak
a borult ég alatt felhőtlenül álmodók
Pénteken meghívjuk Jézust ebédre
olyan magányos ott a templomkertben
szépen megterítünk és két falat
között beszámolunk vízijártassági

tapasztalatainkról
Szombaton elsétálunk a Tóhoz
megnézzük a télen örök hűséget
esküdött hattyúk fiókabemutatását
Vasárnap minden napot
Vasárnapra keresztelünk
hogy az elsüllyedt harangok
zúgásától megvadult szívű
emberek minden körmönfont
érdekek nélkül magukba
hallgatózva misézhessenek

IMÁDSÁGOK

– *Mobi Sándornak*

Angyaltalpú hajnal surran
Szüette ajtón szelíd szél motoz
Ízületek között csikorog az Idő
Istent leskelő lajtorja imbolyog

Adj Uram haladékokat
A szállni vágyó madárnak
Szárnya alá képzelni felhajtóerőt
És tenyérbe simuló kést a kenyér
Talpára karcolt fohászhoz

Évszakok nyáját add
Béketűrő bárány napoknak
Taplószáraz nyelvnek leves-vigaszt
Sóhajos nyugtot kidőlt-bedőlt
Emlékeink alatt nyögő fiókoknak

Keserves lépést becsülő barmot
Nyakára irgalmas igát
Pitypangokról repkedő csókot
Illessék ember és állat nyomát

Egyszerre szólíts Uram bennünket
És add kölcsön a kamerád
Hadd rögzítsük az eljövendőknak
Hogyan halványul nélkülünk
A maradékvilág

INGERKÜSZÖB

nem kopogtatott
mégis a múlt elhagyott folyosóira
nyíltak a fotocellás ajtók
fiatal anyjára látott ünneplő öltözetben
kiskosztümkörömcipő
sivár teremből lépett elő
az ajtórésben három férfi lógott
közös képkeretben
marxengelslenin arccal balra nézett a falon

anyja arcát a boldogság lámpásával
ritkán világította be az élet
tenyere izzadságában úszott és azonnal
fakulni kezdett a fekete műbőr lecekönvy
és benne sok ötös meg négyes
aztán egy kórterem áporodott szagú nyögéseibe veszett
a hangja és testét spirális örvény szippantotta be
és meghalt másodszorra
amikor könyvtárát a lánya szétoztotta
persze csak a duplum példányokat
mert egy néhai könyvtáros
bibliotékája mégsem maradhat rendezetlen

később kis híján harmadszorra megölte
a lánya amikor egy bográcsolás paraszára
akarta vetni anyja három diplomáját
a felnőtté válás fonáksága
saját hagyatékára gondolt
hogy utána is mennyi lom marad szegény fiára
és tudta neki sem lesz majd lelke
kilökni a közös fészekből a lelkipurdalás keselyűit
hanem valamiféle gyermeki őszinteséggel
újabb rejtekhelyet keres
a létezés iránti alázat számára

KARÁTOK

csak nézlek egyenletesen süllyed
emelkedik indiai esőerdő mellkasod
biztonságosan megtartja a napot
szubtrópusi lélegzeted párásítja
a józanság kontinentális kéreglemezeit
odakint a hányatott világ
kelletlenül elsivatagosodik
már csak én őrzöm báját
szebb ázsiai arcvonásomban
hogya feltárod szemed
két felbecsülhetetlen ékkövét
tanúja lehess ahogyan
mint bőbeszédű folyó
megindul a téged ünneplő szó
és könnyem zápora kimossa
álmaid közethordalékából
a természetes gyémántrögöket

KÖZNAPI EVANGÉLIUMOK

forradásmentesen azonosultam veled
miképpen ágon nemes oltvány
nem érdekes
melyikünk melyik
csak a kétféle termés
amit a közös koronás törzsön hozunk

*

ne kapsold le tekinteted fényszóróját
mert akkor napfogyatkozás lesz
a madarak megszűnnek dalolni
és fészküket tévesztve zuhannak alá

*

hadd menjek veled a boltba
mert hiányod is úgy sajog bennem
mint bujdosóban a honvágy

*

az éjek rángva múlnak ki
mint lőtt vad
és csatakos rémálmaimból csak
megmentő hangod hoz vissza
élni

*

szavaid korallzátonyán mezítláb lépkedek
térdig ér a könny vagy a tenger
mindkettő egyformán sós
de tisztán látom a lábujjamat
csókdosó bohóchalat és azt is
amint kiemelkedik a vízből
egy sziklaszilárd földrész

*

úgy sincs idő megszeretni
zsebedben az aprópénzek
muzsikáját
kerül amibe kerül
babérfát veszek
neveljen leveleiből fejedre
illő koszorút

*

kezed járőröz testemen
ünnepi selyemzástól bontanak pihéim
pünkösödöl benned a szerelem
hajamban csókod gyöngyöskoszorú

*

Valahol mindig eldobnak egy bumerángot
az összeránduló légtérben leírt szabályos
félkörre tapad tekintetünk
Szánk szélén megalvad a mosoly
Isten kegyelmében reménykedünk

*

Mi a szabad értelem világosságát éljük
Nincsenek gyűlöletes gondolataink
Egymás örömére vagyunk és
Borús időben még jobban szeretünk
Hiszünk egymásban és benned Uram
Aki a békességet hozod az emberek szívébe
És nem féltél keresztre írni a tested
Tovább szeretünk minden falat kenyérben
Kérünk téged tarts meg minket
Az énekek énekében
Most és mindörökké
Ámen

MAKETTEK

– *Velkey Áginak*

Huszonöt évvel leszel öregebb
mire a nagyvárosból hazaérkezel
Vajon hová tűnik észrevétlenül
az a negyedévszázad
Beszippantja a kettes metró huzata
az útitársak pléhpfájával együtt

Mire hazaérkezel ironikus távlatból
járókelők jönnek veled szembe
beszélnek hozzád
Jó napot Rég láttam Merre járt
Rémületbe ejt
hogyan egy utazás alatt
mennyit korrodált
a torkodból hangzó válasz

Rácsodálkozol a lányanya-fákra
mert mire hazaérsz
leolvad róluk a menyasszonyi ruha
és elpárolog az egyetlen bizonyíték
hogy képes vagy nyomot hagyni magad után
Harminckilences lábnyom maradsz
olvadásig a szűz hóban
Kisvároshoz nem tartozhat méretes jeladás

Mire hazatérsz a Tó közepe felé húzódik
a csilingelő jégszegély
aprócska kövek leskelnek a befagyott hajóút
vonalan és éppen ebben a pillanatban
válík emlékké az öböl ónszürke vizén
az együtemre ringó hattyúpár esküvése

ráadásként Velence
maketté zsugorodó templomából
jótékony szél osztogatja boldognak
boldogtalannak az orgonamuzsikát

MEGALVADT ÁLMOK

Kinek az életére feni fogát
a fiókban lapító kés
és milyen Cipolla köntösén
villog majd az ezüstgombhold

Ki lesz a kiszemelt
aki a holnapok élére sarokvédőt szerelhet
s vajon ki mondja meg
az elrugaszkodáshoz nekivetkezett diónak
hogy alatta nem a végtelen várja
csak a sárban egy illetlen hentergés

Lesz-e hitves arra méltó
hogy ölébe vegye a haláltusáját vívó
rózsa fejét és miféle fővezér
szavára állnak hadrendbe
a felfegyverkezett kardvirágok

Megalvadt álmok szivárognak
Rozsdafoltot ejtenek a párnán
Spontán jelenetek váltják egymást
Gyűrött kellék az ágyhuzat
Magas falat növeszt a sóhaj
Már megint három óra
Semmi baj
Csak ne fájjon

Lomhán visszacsukódik a tájra
az éjszaka szemhéja
Mintha golgotavirágokat
fakó kották vonalai közé préselik
a madárcsicsergést a kövek

MINDEN NAGYBÖJTNEK VÉGE VAN EGYSZER

Pihés barkaágak
hova gurítottátok a szenteltvízcseppeket
Villózó rigmusok
milyen csönd süketített meg benneteket

Gyertek imádkozni az utolsó kiszállásodott fakard
fogóján maradt kisfiús álmokért
lánykák koszorújában zörgő csontvirágokért
Valaki erős ember tartsa jól a kisze fejét
nehogy hátrafordulhasson és elverje otthonunkat a jég
Kireleiszon
Kriszteleiszon

Gyűjtsük össze kenyértésztába szórni
a harmat gyöngyeit
Tartsunk lepedőt a friss vetés fölé
Ragadós sárból mosdassuk ki az Úrnapi füveket
Lessük meg kinek vet lángot a földbe rejtett kincs
Higgyük a mennydörgést bő áldás jelének
Hívjunk meleg kötény alá minden kislibát haza
Elűzni a gonoszt őrizzük meg a kalácsmorzsákat
Fűzzük imakönyvbe a búzaszál megtartó erejét
Kireleiszon
Kriszteleiszon

Gyertek karikázzunk kézen fogva
Minden nagyböjtnek vége van egyszer
Kiáltsuk ki szerelmünk nevét a szentekével
Viseljünk gyolcsinget s könnyül a kereszt
Merítsük szótlán vizekbe a gyertyalángot
mutassa meg halottaink sírhelyét
Szívünkkel csengettyűzzünk elveszett lelkükért
Kireleiszon
Kriszteleiszon

MÉRSEKELT ÉGHAJLATI ÖVEZET

Ki tudja
talán utoljára tercelnek
siratódalt a sínek
Többé nem hallatja hangját
egyetlen sárba vackolódot mag sem
Talán a fasor hangszála
hirtelen megszakad
és elvetemült ricsajba kezdenek
a Tó jegére szíveket karistoló
korcsolyák

Ki tudja
talán folyammá duzzadnak a patakok
tisztá forrású szavakat csepegtetnek
a megfeszített kérdőjel elé
Nem nyílik több alkalom cserére
amivel korunk hőse
beteljesítheti végzetét
és nem morzsál több homokszemet
az emberi evangélium holttekercse
a sivatag óceánjába

Ki tudja
talán ma éjszaka égni bátorkodnak
a kővel megvakított kandeláberek
Holnapra világosság gyúl
valamennyi verembe esett
szentjánosbogárban
és a tehetetlen égbe révedő
haszontalan fűszálak
gyökerével karolt föld
fellázad

NOSZTALGIA

Birkatürelemmel haldoklik a város
Ki tudja hová forgácsolódtak
a kertmoziból a széksorok
Eltűntek a kockás abroszos kisvendéglőkkel
ahol a parfümfelhővel palástolt cigányzenészek
felismerték a belépő vendégben a dalt

Üres bodegák mállanak
gerendáikat alámossa az idő
mint partra vetődő gyilkos cethullám a mészkövet
A strand betonszegélye előtt
műanyag flakonok uszályai lebegnek
Csak a tartalom nélküli marad felszínen

Nehezen múlik ki a táj

Repedt tangóharmonikát nyaggat a szél
Alacsonyan szállnak a cinkék
Röptük az ónos esőben szárnyukra fagy
De állhatatosan hordozzák csőrükben
szalonnabőrkek illatát az örvénylő hó alatt

Ebben a városban örökké tél van
Itt-ott még
kitépett szárnyú lepkére emlékeztető
ajtó nélküli telefonfülkék
zsinórjában kerepel az élet

A kongó kertmoziban tél közepére
orsózza a Nap elmúlt nyarak némafilmjét
Kattog az idő vetítőgépe

Bezár a Nostalgia ahol
mindenki irigyelt tőled amikor lassúztunk
Kinyúló eresze alatt többé már
nem veszem nyelvem hegyére
az illatos likőrrel megbolondított alkonyt

OLYAN MESSZE TÁVOLODTAM

– *Jaroslav Holoubeknek*

Olyan messze távolodtam az ajtótól
ami mögött kifakult az állólámpára hanyagul
oda hajított úttörőnyakkendőben a lelkesedés
és alig ismerem fel a tükrön halványuló
rendszereket csak egy festett díszdobozban pislákol
vesztett tejfogaik gyöngyházfénye
Már túlságosan sok feltételes megállóban
töltöttem feleslegesen az időt ahhoz
hogy megállapítsam
melyik irányt kellene választanom
hogy visszajussak ahhoz a röghöz
ahonnan elindultam

Elégszer tettem hitet a magam igazáról
de süket fülekre találtak szavaim
pedig beleszóttam a széteső világba
a fák törzsén jajveszékélő fűrészek
és a földönfutó madarak magyar népdalát
de a fájdalom önmagát mélyítő hasadéka
visszhangtalanul elnyelte fogadalmaimat
Már meglehetősen sok élő és halott szerelmemet
boncoltam fel laboratóriumi körülmények között
ahhoz
hogy visszatálaljak a kérdéshez
boldog vagyok-e veled

Olyan messze távolodtam a jóságtól
ami kibontotta arcodon a földkerekség legszebb
virágát
s hiába permeteztem a megbánás könnyeivel
lehetőségeink zöld pázsitszőnyegét

sivatagi hóhullámok gyötörték
szálai között ördögszekerek magoncai vertek tanyát
Már-már jobbnak láttam lebetonozni az egész kertet
csupán leszármazottaim biztonsága végett hagytam
puha vakondtúrásokon zokogni a hajnalt

Az alkonyok vérző felhőtornyai
olyan messze kerültek tőlem
hogy a józanság reggelében feledtem magam
de nem sikerült megfejtenem
a villámzár működését
ami megszabadít a betegség Quasimodo-jelmezétől

De még mindig hiszem
olyan ijesztőre aszalja testemet
a válasz nélkül hagyott
moccanatlan levelek miatti gyász
hogy ideig-óráig még elijeszthetem
magamtól a halált

Anginás álmot helyeztek sok boldogtalan nyelve alá
Ezért helyettük is nekünk kell kérdezni meddig
szükséges az emlékek szoborparkjában titkolni
az obeliszekre vésett cirill betűs sírverseket
Benned bízom visszavonhatatlanul vakon
mert tudom emlékezetemre
szíved kontinentális szárazföldjében
gránitból emelsz katakombát
amikor kezedből minden integetés elfogy

ÖRÖMTÁNC

Zenélődoboz a kert
közepén lenge selyemben
balerinahajnal forog
Kipenderülnek a nappaliból
rúgják a port rakott szoknyába
bujtatott székek és fotelok

Világot jelentő deszkák helyett
szilvafa ágán vörösbegy áriázik
szopránjától megreped
az egyedileg tervezett türkizkék
csiszolt ólomkristályég

A szomszéd kíváncsi
jázminbokra áthajol kilesni
tulipánok ujjongó tánckarát
porcelánszirmokkal csilingel
megannyi patyolatfehér gyöngyvirág

Dobverő bimbókkal rózsák
ütik a taktust nehogy ritmust
tévesszenek a keringőt
fütyülő rigók ha füvek parádéját
megzavaró macska láttán szívük
nagyobbat szólna mint a dal

Elpilled az elsőbálos barackfa
leveti tánccipőjét
kicsiny kontyában éretlen
gyümölcsöt rejteget
ahogy törékeny menyem
szíve alatt a növekvő reményt

PIRAMISOK

Ne félj
ez a hirtelen jött tavasz
hanyatt dől majd
nádkévék feldúlt piramisába
bámész bárányfelhőkkel néz farkasszemet
sóhaja éppen csak meglebbenti
levéltenyerek sorsvonalát a gesztenyésben

A gyalogúton
csoportos házasságkötésre várakozó
mennnyasszony meggyfák ajkát
maholnap vörösre csókolja a nyár
de addig fátylaikból mindennap
egyre több fehér szálat
hullatnak hajamba

Ne félj
megjövök mindenholnan
leheletemben vadorgonák illatát szelídítem
s mire ölelésemből föleszmélsz
a jelentéktelennek látszó vadszőlő
kecses kezét bordó festékbe mártja az ősz

Bemenekítjük a teraszról
túlfűtött esték hevét és a szobanövényeket
egygyé terel bennünket a tél
visszahúzódunk a várakozás ünnepébe
s az ég körfolyosóján keringő csillagok
csilingelésére tovább táncolunk egy
mindörökké májusba
ahova nem érkezik egyetlen
barátunk haláláról sem értesítés

PLEIN AIR

– *Kedves Jánosnak*

Meglehet, ez már az utolsó utáni nap.
Ki tudja, talán ezért fakul a ház falán
a futómuskátlik ünnepi transzparensé,
ezért hamvad a tűztövis jelzőfénye.
Lassan feladják igényüket a növények
a tavasz visszafoglalására. Elcsendesülnek
a keményfejű diók jobb és bal agyféltekéjébe
zárt álmok. Kiszabadításukra már nem tesznek
kísérletet a rigók. Sokkal jobban értékelik
a gravitációt. Már csak a fasor égre tárt
üvegablak-applikációjában izzik fel az okker,
amikor kézen fogva átsétálunk az ózonalagúton,
te aranyzavakkal összeforrasztod szívem
hajszálrepedéseit, és nem vesszük észre,
amint hajunkba ezüst szálakat sző
a fák törzsét égetett umbrával befestő idő.

PROFÁN ZSOLTÁR

ítélet lovasa járja be a Földet
kovász helyett korbácsot osztogat
nem kérdezi senkitől
akire rámutat
vatsz jor ném

ha feltárul előttünk a nagy
centrifugális örvény szája
ne félj s ne suttogd
ájem not ándzsel
emlékezz szegény anyámra
ki már életében védőszent volt
csontjait mégis láz olvasztotta
szíve folyékony viasz lett
édesanya nyelvén a szó
véres habot vetett

minek sietett egy vérszomjas Istenhez
akinek közlekedési szakembere sincsen
sehol egy figyelmeztető tábla
amikor magához rendel a zsákutcába

idegen pásztorokra semmim sem bízom
bálványként imádom Józsefem
vagyok mindörökké Máriája
és szívemet hozzá emelem

REKVIEM

- Meg nem született gyermekek emlékére

Fülledt fuvallat zihál a hegyek felől
D-dúrban hangol az idő
Isten fényorgonát lógat a tóra
Angyalok játszanak rajta rekviemet
a Szentlélek eljövételéről

Körtemplom égbolt alatt
hófehér kócsag szoborkodik
Napok óta itt ténfereg
mint lámpalázás büntudat

Jaj meg ne álljon
két szívdobbanás között a perc
nehogy az a kócsag
tekintetének lézersugarával
hiába gravírozzon az akril felhőkre
társat magának

Kövek közé szorult fekete bogár
hangosan kaparász a lelkiismeret
Jaj az az ágaskodó hullám
tajtékával meg ne fojtsa
a mélyben gügyögő kagylókat
nehogy összezúzza a feszített víztükör
fölé vetített arcotok
háromdimenziós hologramját

SÓVÁRGÁS

Hajlataim hajlékot adnak
íveidnek. Gallyak közül kicsikart
ég kékjét - a béke jelét – lengeti
lankadatlan kezed.

Pogány ösztön ujjong véredben.
Vágyad orkánja beszakítja
az üdvösség kupoláját.

Aztán súlytalanul sétálunk
a csillagtársulások szabad terein.

Pórusaimban hordom csókod ízét,
hogy mézétől a nyár után sóvárgó
ősz lerészegedjen.

REKVIEM EGY VÁZLATRAJZÉRT

Honnan tudhattam volna
hogy módodban áll többször is
bűntudat nélkül megkönyékezni
biztonságban szuszogó álmaimat
és a Földhöz kockázatos közelségbe
csak azért térítesz egy üstököst
hogy visszanézhes
miként mennek dolgaim

Honnan tudhattam volna
hogy az ólomból öntött felhőkből
jóslatot dermesztesz a Tó fölé
amit tökéletes behódolással
körültrepedesni vágnak a sirályok
És honnan tudhattam volna
hogy engem kérdezel a zuhogó
meteorit morzsákban
Oh én azt gondoltam bolygók
futócsillagok pedig csak olcsó
szivarvégek izzottak fel
a halál odvas szájában

Honnan tudhattam volna
hogy felelnem kell
ha úgysem ismernéd el
nélküled éppúgy elboldogulok
Látod Anyámat is önállóan temettem
senki sem sorolta fel
a teendők menetét

Honnan tudhattam volna
hogy a bűgócsiga hangon zümmögő
szélben Te nyögöd nevem
ha csupán makettje lehettem
annak a piros kétfedeles repülőgépnek
amin örök vázlatrajz lebeg
egy sétarepülés hirdetése

Honnan tudhattam volna
hogy hozzám lehet még bármi közöd
hiszen most tanulok azzal a tudattal élni
hogyha valaha szerettél volna
még itt ülnél az asztalomnál
és te innád ezt a pohár
finom francia borpárlatot

RIANÁSOK

Nyugtalan kőszikla, mindig a másik
partra vágysz onnan, ahol éppen állsz.
Pedig a Tó jegén minden égtáj felől
acélos szelek fakutyáznak. Kezükben
véső és kalapács. Sokáig kopogtatják
az összetorlódott múlt jégtábláit, de
mire megvirrad, emlékművet faragnak
húszévesen megözvegyült dédanyád
tiszteletére, akinek nehéz sorsát idejekorán
arcára marta az állóháborúk savas esője.

Mennydörgésszerű hang kíséretében
rettentő repedés fut keresztül az égen,
és a felhőtörlaszokból isteni intésre
kibomlik egy Szent képe. Éppen olyan,
amilyen elé kézen fogva vezetett
kislánykorodban nagyanyád. Lágyan
lefelé tolta a vállad, míg térded az
impadhoz ért, és odasúgta: Most
imádkozz beteg édesanyáért.

Azóta hányszor felnyitottad az eltemetett
könyvet, hányszor lapoztál bele éjszakákba
és nappalokba, hányszor fogadtad meg:
Feltámadott báránynod leszek. Vigyázok rád,
ha Isten aludni tér.

De többé nem keresed élők közt a holtat.

Mint kalauzhal tapadsz egy áramvonalas
vallomás oldalához, hűségesebb fia akarsz
lenni szülőföldednek, mielőtt alátaposnak
a buldózer napok, hontalan szavaknak
nyelved alatt adsz hazát, remegsz értük,
ahogy sínek közé szorított virág a fölötté

átrobogó vonat ritmusától. Madáretetőket
aggatsz a fákra, és jóra neveled a macskát,
énekesmadárra ne fenje fogát. Olyanok ők,
mint a költők. Csak fújják a magukét,
de senki nem figyel dalukra.

SZÉPIA-RAJZOK ANYÁMRÓL

Égi csilláron a csillagok kagylófényű
fogsorod. Kitakart melled a Tejút,
a ráhajló Hold csak úgy, magának dönög,
ahogyan szívünk rezdülésétől muzsikába
kezdő, karácsonyi bögre. Mindenről
te jutsz eszembe. A tárt karokkal futó szél
„Ki-jön-a-házamba” játékod játssza.
Ajkadra fókuszál a fasorban pipiskedő
kandeláber fénycsóvája. Nem hallom, mit
kiáltasz, csak látom, mandulavágású szemed
formázza a kőre zuhant fagyott madár.
Az út gödre, könnyeim víztározója. Hiányod
kiapadhatatlan forrás. A bánat vörösre sírt
szemét tükrözi az ég. Sosem csendesül az
éjszakák varjúkárogása, de amint
kinövekszem a sötétség albatroszszárnya alól,
egy némafilm szépia-rajzait vetíti
a sírkert kőfalára az emlékezés.

TÁJKÉP NATÚR KERETBEN

Ma csöndben meghúzza magát a táj
nem érdekli az egyetlen
irigylésre méltó sejtszaporulás sem
az apró gyíkok farán

Elrozdált orgonafürtöket hiteget
a győzelem jelét csattogtató olló
s akusztikus szívünkbe merül a fasor
ágán trillázó torkából
az énekek éneke

Lázasan lappang a homorúság a végtelenben
gőze lihegő lidércet táncoltat
lábára lenge szellő tesz pára­kötést
és a szabad strand felett
kigöngyöli Vénusz panteonjának
hétszínnel rajzolt tervét az ég

Összerezzen a Tó
borzongó hullámaira könnyűbúvár hattyú
firkál mandalát és visszhang nélkül villog
a vulkanikus dombokon dajkált
szőlőszemek tükörfénye

TISZTÁBB KRISTÁLYSZERKEZET

Szeretlek olyankor is, ha
bújócskázol és gyapjúlepelbe
rejtéd fénylő tekinteted.

Mindennap szebbnek látom
a folyékony higany horizontra
feszülő társtalan fenyődet.

Valamennyi napszakban lefotóztam,
állja az idő sarát. Szél, hó, jég, perzselő
napsugár, mindegy neki. Ő
a magányos erő roppant tömbből
kifaragott élő emlékműve.

Fenséges vidékem, Agárdom!
Agár-rá soványodsz.
Fekete lakk takarja neved
d-betűjét az állomáson.

Rajongok jótékony havazásodért,
mert a legárvább szobrot kucsmában,
prémgallérban részesítéd, és fák
párhuzamosát a halotthalovány
végtelenben egymásba vezeted.

Bolondulok fecskék szabad röptét
magára álmodó téli égkupaládért,
a vízi utat zúzó jégtörőhattyúkért, jóllehet
egy sem közelít. Mind zsebembe lát.
Messziről pillognak, lesem a mutatóvályt
amint ketten szívet formálnak,
majd szétrebbennek szégyenlősen.
Későn exponálok. A felvétel érvénytelen.

Elnézem partra vetett, ki tudja, hová
vezető rozsdás lépcsőidet, amiket
nemrég a Tó selyemvize ölelt.
Strandod tusolóját, olyan, akár
ókori romtemplom, tetején virít
négy zuhanyrózsa, csövében
apró légbuborék kolompol.

Amott, mint kockás piton,
kerékpárnyom kígyózik
a patyolatfehér semmibe.

Kattogatatom a fényképezőgépet.
Nem zavar semmi se.

Kásajeget tol, és hósipkás kövek
elé veti magát a hullám.
Hull ám
a hó!
Azt gyűjti a szemetes zsák,
nagyra tátott szájába száll.

Szememmel szeretgetem madarak
tétova lábjegyzeteit a szűz fehérségben.
Rajtunk kívül ma már
nem ígér más életjelet.
Befogad a táj.

Miképpen anyám békebeli
cipője, nyikorog alattam
megannyi kristályszerkezet.

Mindent megtisztító hatalmába von a hó,
csak a nagyvárosból idejutó hírek
fürdenek az aszfalt szutykos levében.

TÖBBSZÓLAMÚ CSENGETTYŰSZÓ

reggel rozsdás kulcsokat köhögünk föl
amik sehova nyíló ajtókhöz és belülről
lelakatolt szívünkhöz tartoznak
még tegnap elalvás előtt tettük nyelvünk alá
szívrohamok ellen ha nyitott sírokról álmodnánk
fülünkben lélekharang veri ütődöttre a hallócsontokat
órákig bimbamoz bennünk a megbocsátás
polifonikus hangneme így helyes
így kell lennie hiszen sarkunkra lép a karácsony
és meg kell ölelnünk még három
királyt de ekkor eszünkbe sem jut ellökni
magunktól a szerecsen Boldizsárt
ezen a szent napon békülékenyen illendő
viselkedni a Megváltó megszületett
bár még csecsemő nem felejt
az ég lódenkabátjára tűzi legfényesebb csillagát
de kár hogy a kisdéd jobb keze nem bajonett
szúrd-vágd nem anyád nem apád
hadd hulljon a férgese
a mellünkre vetett keresztetek mea culpái alá
igyekezz-igyekezz
a hóhérok egyre különb módszerekkel
teszik dolgukat minket is pellengérre állítanak
pedig a mindennapi kötöttfogású küzdelemben
nem egy egész fenyőfát csak a kőkerítésen kihajló
bokorról loptunk egyszer Anyáink sírjára orgonát
de megfogadtuk hírhozók maradunk mindörökre
hiába ismerjük a bevett szokást
miszerint a hírhozók nyelvét kivágják
szemüket a hollók elé lökik
naponta felriasztjuk mégis Picasso
hófehér galambjait
hogy szerteturbékolják a világban:
ma egy napig az emberek nem tévesztik össze
szerepüket az ítélet-végrehajtóéval

VALLOMÁSOD SZENTÍRÁSA

Lelkem tűzfalán nagyvilágnak álcázott
festett vakablakok.
Csontjaim ólomnehezékek.

Éjjel karmokat növesztek
és a sötétségbe vésem neved.
Fájdalmak villámcsapása után
beborít a béna szürkület.
Vallomásod szentírása világítja meg.

Szabad lélegzeted oxigénsátrába fekszem.
Odakint ájultan hever a kert.
Fák állják körül, s nézik, mint balesetben
haldoklót a vérszomjas tömeg.

Tartsd elénk pajzsként a képzeletet.
Verd fel hangos döngetéssel a bennem
tarra vágott erdők némaságát.

UTAZÁS DEMOKRÁCIÁBA

az állomás falán plakát
eltűnt lány után kiált
üveges szemmel bámulnak
fénymásolt arcába a vonatablakok
jólelkű kalauz az emlékezetébe
repkedő szél a menetrendbe lapoz

kőmosott zajok között halad a szerelvény
a vágányok mellett senki sem vigyázza
marcona sárgaautomata gépek imbolygását
senki sem figyel a talpfák alatt
fejüket üresen koccantó bazaltkő
zúzalék diadalára

a sebesség szédületes
valahol nyugaton az ezüst-nyíl
vonaton még fodrász szalon
is rendelkezésre állt
hermetikusan zárt
ablakok és szemem
alá egy porszem
sem csupán a táj szitált
mediterrán államhatárokat
jelző virágorgiát

mire barcelonába értem
mármoros részegségben álltam
az önműködően nyíló ajtó előtt
tengert nem láttam
azelőtt csak négyévente
mehettem külföldre
de valódi demokráciában
minden kérvényemre harminc
napos válaszadási kötelezettséggel
elutasító levél érkezett

VERSPEKTÍVÁK

Elfogadom
fájdalmak domborzati térképét az arcomon
Sőt neked azt is megengedem
hogy ujjaddal olvasd le életem
erdejében a kirándulásra kijelölt ösvényeket
és szemem forrásvizéhez érintsd az ajkad
Engedelmeskedem a testemen
mérlegállásban billegő időnek
sőt elhiszem
hogy a tavaszi napfény prehisztorikus szépséggel
érinti szeplőtlenségemet
mert tudom
mellettem leszel akkor is
amikor meg kell mentened a bibircsóktól

*

Milyen könnyen feledi az ember
a magány ciklongázát és elkényelmesedik
a boldogság kék fotelében
Pedig minden szó
a lét parttalan tengerének hullámverése
ami kimondatlanul önmagába visszahull
vázáló déjà vu lesz

*

Akik nem ismerik
az idő születésének fénykapuját
a szóközök lakói és attól félnek
amit nem látnak

A maradék kisebbség kiénekli
a billentyűleütések kristályrepsző szopránját
és nem fél semmitől
Nem áhítozik az igazság után
mert benne él
Álmában zsiráfnek hiszi magát
végtagjaival keresztülvág a horizonton
hiába mutogat rá ujjal a sok együgyű
ők csak egy bolond szélalmot
látnak cigánykerekezni

TETOVÁLT KOKÁRDA

Bocsásd meg, hogy ebben
az elszenesedett világban
csak úgy tudok gyémántot teremni,
ha magas hőfokon élek,
és amikor ökörnýál futja be számat,
csupán mennydörgéssel
vagyok képes átszakítani.

Időnként elfelejtem,
hogy az elemek rám szavaztak,
és nem élhetek vissza bizalmukkal.
De pokolian dühít, hogy egyedül
visszhangozom szavaidat, mert
minden echó elé odatornyosult
az urbanizáció legújabb világvégeje.

Gyökeret eresztek verseidbe.
Könnyezve rajongok értük, nemes
egyszerűséggel, mint egy vadárvácska.
Tűzz delejes fekete kalapod selyem
szalagja alá, hadd mosolyogjak
a szembejövőkre, hátha kikel arcukon a derű.

Érted tanítom zengeni az eget,
és villámaival a látóhatár üvegburájára
gravírozom: Szeretlek!
Reményteli ködökből neked hahódom
elő a túlpártot, és hűségem jeléül egy
hattyúpárt úsztatok szemed víztározójába,
szívemre tetovált kokárda.

TARTALOM

A gyűlölet tartóssága	9
A harmadik utcán jobbra	11
A szabadság hídjai	12
A táj szerkezete	13
A világ térképe.....	15
József Attila világseb.....	17
Akusztikus gondolatjelek.....	20
Altatódalok kerekesszéke.....	21
Amíg távol vagy.....	22
Arcvonalak.....	23
Áttűnések	25
Fohász az év első napján	26
Csontra vetkőztem.....	27
Domesztikáció.....	29
Tűlpártok drapériája	31
Egybefüggő pusztaságok	32
Elmerülés	33
Elnémított kő	34
Emigráns kottafejek.....	35
Emlékek dagerrotípiái	36
Érzékcsalódás	39
Funkcionális fényszobrok	41
Futófények.....	43
Hazakeresés.....	44
Hűség	45
Időhamisítás	46
Imádságok	49
Ingerküszöb	50
Karátok.....	51
Köznapi evangéliumok	52
Makettek	54
Megalvadt álmok.....	56

Minden nagybőjtnek vége van egyszer	57
Mérsékelt éghajlati övezet	58
Nosztalgia.....	59
Olyan messze távolodtam.....	61
Örömtánc	63
Piramisok	64
Plein air	65
Profán zsoltár.....	66
Rekviem.....	67
Sóvárgás.....	68
Rekviem egy vázlatrajzért.....	69
Rianások.....	71
Szépia-rajzok Anyámról	73
Tájkép natúr keretben.....	74
Tisztább kristályszerkezet.....	75
Többszólamú csengettyűszó.....	77
Vallomásod szentírása.....	78
Utazás demokráciába	79
Verspektívák	80
Tetovált kokárda.....	82

